

Prelatovo pismo (rujan 2016.)

Primjećujući bjeg od Križa, što nažalost vidimo u tolikim sredinama, možemo se pitati skupa s Papom: kako mi ide kršćanski put koji sam započeo krštenjem? Jesam li zastao? Zaustavljam li se pred stvarima koje mi se dopadaju – svjetovnost, taština... – ili uvijek idem naprijed, čineći djelatnim Blaženstva i vršeći djela milosrđa?

6.09.2016.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Došao je rujan i Crkva, Majka i Učiteljica, poziva nas da se više približimo plodovima otkupljenja. Na blagdan Uzvišenja Svetoga Križa, 14. rujna, sjećamo se da je sveto drvo na kojem je Gospodin žrtvovao svoj život za spasenje svijeta prijestolje pobjede i slave: *kada budem uzdignut sa zemlje, sve ću privući k sebi*[1]. A na slijedećem blagdanu, spomenu Marije podno Križa, jasno nam je pred očima da je Presveta Djevica, nova Eva pridružena Kristu, novom Adamu, uzvišeno surađivala na spasenju duša. Vjerom promatrajući Križ vidimo da se “sredstvo muke, na Veliki Petak, sud Božji nad svijetom, pretvorilo u izvor života, oprostjenja, milosrđa, znak pomirenja i mira”[2].

Ti liturgijski blagdani upadaju također u naš svakodnevni odgovor na otajstvo boli kada se pojavi na

našem putu. Ipak, ponekad mi ljudi smatramo “uspjehom” samo ono što utječe na osjećaj ili zadovoljava vlastiti ja, dok držimo “porazom” protivštine, ono što ne dođe kako bismo to željeli i što nam donosi patnju za tijelo ili za dušu. Nastojmo nadići tu varljivu logiku, jer – kao što je pisao sveti Josemaría – ***uspjeh ili poraz je stvar unutarnjega života. Uspjeh je mirno prihvaćanje Križa Isusa Krista, širenje ruku, jer za Isusa kao i za nas je Križ prijestolje, uzvišenje ljubavi; vrhunac otkupljujuće djelotvornosti, za vođenje duša k Bogu, na naš laikalni način: našim obraćanjem, prijateljstvom, radom, riječju, naukom, molitvom i mrtvljenjem***[\[3\]](#).

Primjećujući bjeg od Križa, što nažalost vidimo u tolikim sredinama, možemo se pitati skupa s Papom: **kako mi ide kršćanski put koji sam započeo krštenjem? Jesam li**

zastao? (...) Zaustavljam li se pred stvarima koje mi se dopadaju – svjetovnost, taština... – ili uvijek idem naprijed, čineći djelatnim Blaženstva i vršeći djela milosrđa? Isusov put – napomenuo je Papa – pun je utjeha, slave, ali i križeva. No, uvijek s mirom u duši[4].

Među djelima milosrđa, koja nastojimo prakticirati posebno tijekom ove Jubilarne godine, ima jedno koje je u isto vrijeme tjelesno i duhovno. Odnosi se na pažnju prema bolesnicima i starijim osobama: to se ne svršava u pritjecanju u materijalnim potrebama, već uvijek sadrži i duhovnu dimenziju: pomoć također kada u patnji ili samoći neprestano otkrivaju priliku da se sjedine s Kristom na Križu.

Briga za bolesnike bila je konstanta Isusova života na zemlji: jedan od znakova Njega kao Mesije, kao što potvrđuje sveti Matej: *On slabosti*

naše uze i boli ponese[5]. Evanđelisti su nam to u brojnim prilikama ponavljali. Ponekad se radilo o posebnoj osobi koja je tražila tu milost za sebe ili za nekog pridošlog: satnik iz Kafarnaum moli za svoga bolesnoga slugu; neki prijatelji dovode pred Njega jednog uzetoga; Marta i Marija Ga traže da dođe u Betaniju kako bi vratio zdravlje njihovu bratu koji je teško obolio; Bartimej Ga glasno zove kada prolazi uz put za Jerihon, moleći da se smiluje njemu i izliječi njegovu sljepoću... U drugim trenucima Isus preuzima inicijativu kao *kada iziđe, vidje silan svijet, sažali mu se nad njim te izliječi njegove bolesnike*[6]; ili kada, susrećući uzetoga uz jezero, upita ga: *Želiš ozdraviti?*[7]; ili u onoj situaciji kada je Isus vratio u život sina udovice iz Naima[8].

Vrlo često je mnoštvo sa sobom vodilo svoju rodbinu ili bolesne prijatelje tamo gdje se nalazio Učitelj.

Sveti Matej priča: *Otišavši odande, dođe Isus do Galilejskog mora, uzide na goru i sjede ondje. Tada nagrnu k njemu silan svijet s hromima, kljastima, slijepima, nijemima i mnogima drugima. Polože mu ih do nogu, a on ih izliječi. Gledajući kako su nijemi progovorili, kljasti ozdravili, hromi prohodali, slijepi progledali, divilo se mnoštvo i slavilo Boga Izraelova*[9].

Čudima Gospodin logično nije htio liječiti samo tjelesne bolesti, već uliti milost u duše; to pokazuje ozdravljenje slijepca od rođenja. Nakon pitanja učenika, koji su smatrali – u skladu s mišljenjem tog vremena – da je sljepoća toga čovjeka posljedica njegovih grijeha, Isus je odgovorio: *Niti sagriješi on niti njegovi roditelji, nego je to zato da se na njemu očituju djela Božja*[10].

Knjiga Djela apostolskih prikazuje nam u različitim vremenima djela

prvotne Crkve. *Po rukama se apostolskim događala mnoga znamenja i čudesa u narodu. Svi su se jednodušno okupljali u Trijemu Salomonovu. Nitko se drugi nije usuđivao pridružiti im se, ali ih je narod veličao. I sve se više povećavalo mnoštvo muževa i žena što vjerovahu Gospodinu tako da su na trgove iznosili bolesnike i postavljali ih na ležaljka i posteljama ne bi li, kad Petar bude prolazio, bar sjena njegova osjenila kojega od njih*[11].

Bol i bolest mogu približiti Bogu ako se prime u nadnaravnom duhu. Ali također mogu udaljiti ako potiču na pobunu. Naš Otac je također iskusio – kako u svom osobnom životu, tako i u povijesti Djela – djelotvornost fizičke ili moralne boli sjedinjen s Gospodinovim Križem. Zahvalan Bogu i bezbrojnim ljudima koji su tako odgovorili primijetio bi: ***od početka smo računali s molitvom mnogih bolesnika koji su prikazali***

svoje patnje za Opus Dei[12].

Također i sada se apostolski posao nastavlja oslanjajući se na velikodušni temelj bolesnika koji nastoje pretvoriti svoju patnju u molitvu za Crkvu, za Papu i za duše.

Svim bolesnicima moramo pomoći pažnjom i zahvalnošću: ljubavlju, materijalnom i duhovnom pažnjom. Molimo Boga da im da zdravlje ako je dobro za njihovu dušu; ako ne, neka radosno prihvate bolest, bolove u starosti i poteškoće koje pate svake vrste; i uvijek nadnaravnom radošću, jer surađuju na primjeni Kristovih otkupiteljskih zasluga.

Na Križu, dakle, vjerno. Na Križu radosno, jer se Gospodin ne bi mogao zahvaliti za zalaganje bez radosti: hilarem enim datorem diligit Deus (2 Kor 9, 7), Bog ljubi onoga koji daje radosno. Na Križu u spokojnom odmoru: jer nas nije

strah života ni smrti; niti se bojimo Boga koji je naš Otac[13].

U isto vrijeme, u dubokom smislu čovječnosti koja ga je obilježavala naš Utemeljitelj je ponovio: ***fizička bol, kada se može odstraniti, odstrani se. U životu ima dovoljno patnje! A kada se ne može odstraniti, prikaže se***[14].

Kako bi se shvatio taj kršćanski stav, potrebno je približiti se toj situaciji pogledom prema Dobrom Pastiru. **Jedino polazeći od afektivne srođenosti koju daje ljubav, možemo cijeniti teologalni životprisutan u pobožnosti kršćanskih naroda (...). Tu mislim na čvrstu vjeru majki uz uzglavlje kreveta bolesna djeteta, koje mole krunicu premda jedva poznaju članke Vjerovanja; ili na toliku nadu koja se stavlja u svijeću zapaljenu u skromnom domu gdje se moli za Marijinu pomoć, ili na**

**one poglede duboke ljubavi prema
raspetome Kristu[15].**

Kada smo bolesni ili trpimo na bilo koji način, dobro je to reći onima koji su pokraj nas i poći k liječniku i prihvatiti njegove upute, kako bismo što prije primijenili prikladnu pomoć. Na taj način se izbjegava bolesničkapsihoza. Koliko puta sam čuo svetoga Josemaríju: kao što nitko nije svet na zemlji, također nema onoga tko je uvijek zdrav! Svi možemo prijeći trenutke bolesti, uključujući i teške; a upravo to nas treba potaknuti da se pouzdano prepustimo Gospodinu i onima koji nam mogu pomoći.

Kćeri i sinovi moji, prihvatimo zahvalno te preporuke našega svetoga utemeljitelja, jer ***činiti Božja djela nije nikakva zgodna igra riječima, već poziv trošenja samog sebe iz ljubavi. Čovjek mora sam sebi umrijeti da bi se preporodio u***

novi život. Jer tako je Isus bio poslušan, do smrti, i to do smrti na križu, mortem autem crucis. Propter quod et Deus exaltavit illum (Fil 2, 8-9), i zato Ga Bog uzdiže. Ako se pokoravamo volji Božjoj, onda će za nas Križ biti također Uskrsnuće i uzdizanje. Tako će se u nama korak po korak ispunjavati Kristov život: bit ćemo sigurni da smo se založili da budemo dobra djeca Božja koja su usprkos tolikim slabostima i osobnim nedostacima prolazila zemljom čineći dobro[\[16\]](#).

Ne prestanimo također gledati na predragoga blaženog Álvara koji je znao radosno ljubiti zdravlje i bolest. Dok se sjećamo dana 15.9., godišnjice njegova imenovanja za nasljednika svetoga Josemaríje, recimo mu neka nam svima bude potpora.

Znam da ste molili za žrtve potresa u Italiji i za one drugih nesreća po

cijelom svijetu: gajimo to bratstvo sa svim ljudima.

Za tri dana ću u marijanskom svetištu Torreciudad udijeliti svećenički red šestorici đakona, Pridruženima Prelature. Molite za njih i za sve svećenike po cijelom svijetu, za Papu i za biskupe, neka nas sve Duh Sveti ispuni svojim darovima i učini nas svetima. Na taj dan ćemo se združiti s radošću Crkve zbog kanonizacije blažene Terezije Kalkutske koja je mnogo cijnila Djelo.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja

vaš Otac

+ Javier

Torreciudad, 1. rujna 2016.

[1] *Iv* 12, 32.

[2] Benedikt XVI., Homilija,
14.9.2008.

[3] Sveti Josemaría, *Pismo* 31.5.1954.,
br. 30.

[4] Papa Franjo, homilija u Svetoj
Marti, 3.5.2016.

[5] *Mt* 8, 17; usp. *Iz* 53, 4.

[6] *Mt* 14, 14.

[7] *Iv* 5, 6.

[8] Usp. *Lk* 7, 11-15.

[9] *Mt* 15, 29-31.

[10] *Iv* 9, 3.

[11] *Dj* 5, 12-15.

[12] Sveti Josemaría, Bilješke s
obiteljskog skupa bez datuma (AGP,
P01, XII-1981., str. 9).

[13] Sveti Josemaría, *Pismo*,
31.5.1954., br. 30.

[14] Sveti Josemaría, Bilješke s
obiteljskog skupa, 1,1,1959.

[15] Papa Franjo, Exhort. apost.
Evangelii gaudium, 24.11. 2013., br.
125.

[16] Sveti Josemaría, *Susret s
Kristom*, br. 21.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-
rujan-2016/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-rujan-2016/) (9.04.2026.)